

ת"פ 20574/06/16 - מדינת ישראל נגד מוקד ארז דרום (2002) בע"מ, זיאדנה סקר

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ת"פ 20574-06-16 מדינת ישראל נ' מוקד ארז דרום
(2002) בע"מ ואח'

בפני כבוד השופטת יעל אנגלברג שהם
המאשימה:

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד יצחק ששון

נגד

הנאשמים

1. מוקד ארז דרום (2002) בע"מ
2. זיאדנה סקר
ע"י ב"כ עו"ד חי בן חיים

גזר דין

רקע עובדתי

1. הנאשמת 1 היא חברה העוסקת באספקת עובדים לצורכי אחזקה וניקיון. הנאשם 2, הוא מנהל החברה ובעליה היחיד.

2. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בחמש עבירות שיוחסו להם בכתב האישום: עבירה על ניכוי כספים משכר עובד מבלי להעבירם למי שיועדו הסכומים בניגוד להוראות סעיפים 25א(ב) ו-25ב(ג) לחוק הגנת שכר התשי"ח-1958; אי ניהול פנקס חופשה שנתית בניגוד לסעיפים 28(ב) ו-28(ב)(3) לחוק חופשה שנתית התשי"א-1951; אי תשלום פדיון חופשה בניגוד להוראות סעיפים 13 ו-28א(2) לחוק חופשה שנתית התשי"א-1951; עיסוק כקבלן ללא רישיון בניגוד לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם, התשנ"ו-1996; הפרעה למפקח בשימוש בסמכויותיו הניגוד לחוק ארגון הפיקוח על העבודה, התשי"ד-1954. הנאשם 2 הורשע באחריות נושא משרה לעבירות אלה, הכל כמפורט בכתב האישום.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו ישלם הנאשם 2, קנס בשיעור של **50,000 ₪** בגין ביצוע כל העבירות נשוא כתב האישום ואילו ביחס לנאשמת 1, הרי שזו בגין האישומים השני, השלישי הרביעי והחמישי, תישא בקנס בשיעור של **25,920 ₪**. הצדדים הסכימו כי ביחס לאישום הראשון, היינו, ביצוע העבירה של אי העברת ניכויים מהשכר יטענו הצדדים באופן פתוח לעונש. עוד הוסכם, כי הנאשמים יחתמו על התחייבות להימנע מביצוע עבירות בהם הורשעו במשך 3 שנים. הצדדים הותירו את עניין פריסת תשלום הקנס לשיקול דעתו של בית הדין.

3. הִלָּכָה פְּסוּקָה הִיא, כִּי מִשְׁהִגִּיעוֹ בְּעֲלֵי הַדִּין לְהִסְדֵּר-טִיעוֹן יִכְבֵּד בֵּית-הַמִּשְׁפָּט אֶת הַהִסְכָּמוֹת אֵלֶיָּהן הִגִּיעוּ הַצַּדִּידִים, אִם מִצָּא אֶת שִׁיקוּלֵי הַתְּבִיעָה סְבִירִים וְכָל עוֹד עוֹנָה הַהִסְדֵּר עַל הַאִיזוֹן הָרָאוּי בֵּין הָאִינְטֵרֶסִים וְהַשִּׁיקוּלִים הָעוֹמְדִים עַל הַפֶּרֶק. בַּמִּקְרָה שֶׁלִּפְנֵי, שׁוֹכְנֵתִי, כִּי הַשִּׁיקוּלִים שֶׁעֲמָדוֹ בְּפָנֵי הַמֵּאשִׁימָה בַּהִכְנָסָה לְהִסְדֵּר-הַטִּיעוֹן, הֵנָּה סְבִירִים וְרָאוּיִם, וְלִפְיָךְ הַחֲלֹטִי לִכְבֵּד אֶת הַסְדֵּר-הַטִּיעוֹן.

מִשְׁכָּךְ, הִנֵּנִי נִדְרֶשֶׁת לְהַכְרֵעַ בְּעִנְיִן הָעוֹנֵשׁ הָרָאוּי לְעִבְרָה שֶׁל אִי הָעֵבֶרֶת נִיכּוּיִם מִהֲשֹׁכֵר בְּנִיגוּד לְהוֹרָאוֹת סְעִיפִים 25א(ב) ו-25ב(ג) לְחוֹק הַגִּנֵּת שֶׁכֵּר הַתְּשִׁי"ח-1958, וְזֹאת בְּנוֹגַע לְנִאֲשַׁמֵּת 1 בִּלְבָד.

טענות הצדדים

4. **הַמֵּאשִׁימָה טַעְנָה לְעִנְיִן הָעוֹנֵשׁ**, כִּי מִדּוֹבֵר בַּחֲמֵשׁ יַחֲדוֹת עִבְרָה נִפְרָדוֹת שֶׁל אִי הָעֵבֶרֶת כִּסְפִים שְׁנוֹכַח מִשְׁכָּר הָעוֹבֶדֶת בַּמִּשְׁךְ חֲמִישָׁה חֳדָשִׁים, לְקוֹפֶת הַפְּנִסִּיה שֶׁלָּה נֹעֲדוֹ. לְטַעְנַת הַמֵּאשִׁימָה, רָאָה הַמַּחְזִיק חוֹמֶרָה מִיּוֹחֶדֶת בְּעִבְרָה זֶה וְקִבַּע לָהּ קֶנֶס גְּבוּהָ בְּמִיּוֹחֵד בְּשִׁיעוֹר שֶׁל 1,130,000 ₪ לְכָל יַחֲדָת עִבְרָה. הַמֵּאשִׁימָה גֹּרֶסֶת כִּי מִדּוֹבֵר בַּפְּעוּלָה הַמִּתְחַדֶּשֶׁת מִיָּדִי חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁ וְיֵשׁ לְרָאוֹת בְּכָל אִירּוֹעַ כְּעִבְרָה נִפְרָדֶת כֹּאשֶׁר עוֹנֵשׁ הַמִּקְסִימוֹם הוּא הַקֶּנֶס הַמִּקְסִימָלִי בְּכָפֶל יַחֲדוֹת הָעִבְרָה. הַמֵּאשִׁימָה מִפְּנֵה לְעִרְעוֹר פְּלִילִי 15-12-25307 שֶׁם קִבַּע בֵּית הַדִּין אֶת מִתְחַם הָעִנִּישָׁה בֵּין הָרֶף הַתַּחְתּוֹן שֶׁל הָעוֹנֵשׁ לְעִבְרָה יַחֲדָה לְבֵין הָרֶף הָעֲלִיוֹן הָעוֹמֵד עַל 30% מֵהַקֶּנֶס הַמִּרְבִּי לְכָל יַחֲדוֹת הָעִבְרָה.

הַמֵּאשִׁימָה טוֹעֵנֶת, כִּי בַקְבִיעַת הַמִּתְחַם יֵשׁ לְהַתְחַשֵּׁב בְּעֶרֶךְ הַחֲבֵרֶתִי שֶׁנִּפְגַּע מִבִּיצוֹעַ הָעִבְרָה וּמִדַּת הַפְּגִיעָה בּוֹ, מִדִּינִיּוֹת הָעִנִּישָׁה הַנְּהוּגָה וְהַנְּסִיבוֹת הַקְּשׁוּרוֹת בְּבִיצוֹעַ הָעִבְרָה. כֵּךְ יֵשׁ גַּם לְהַתִּיחֵס לְתַכְלִית הַסּוֹצִיָּאֲלִית שֶׁל הַחֻקִּיקָה וְהִיא הַהִגָּה עַל הַזְכוּיּוֹת הַסּוֹצִיָּאֲלִיּוֹת שֶׁל הָעוֹבְדִים אֲשֶׁר בְּבוֹא הַיּוֹם יִזְדַּקְּקוּ לְכִסְפִּים לְצוּרֵי פְּנִסִּיה אוֹ קִצְבַּת נְכוֹת וְכִי מִשְׁמַדּוֹבֵר בְּשִׁלְחַת יָד לְכִיסוֹ שֶׁל הָעוֹבֵד, עַל הָעִנִּישָׁה לְהִיט לְכָלִית אֶפְקִטִּיבִית שֶׁתְּהִלּוֹם אֶת חוֹמֶרֶת הָעִבְרָה וְתִרְתִּיעַ מִבִּיצוֹעוֹ. הַמֵּאשִׁימָה הָעִמִּידָה אֶת מִתְחַם הָעִנִּישָׁה בֵּין 40%-ל-70% מֵהַקֶּנֶס הַמִּקְסִימָלִי וּבִתּוֹךְ הַמִּתְחַם הַקֶּנֶס בְּשִׁיעוֹר 50% מֵהַקֶּנֶס הַמִּקְסִימָלִי, הִיָּינוּ בֶּסֶךְ שֶׁל 2,825,000 ₪.

5. **הַנִּאֲשָׁמִים טַעְנוּ מִנֶּגֶד**, כִּי הֵם נִעְדְּרִי עֵבֶר פְּלִילִי וּמִנְהִלִי וּמַעוֹלָם לֹא הוֹטֵל עֲלֵיהֶם קֶנֶס. לְדַבְרֵיהֶם, הַחֲלִיטוֹ לְקַבֵּל אֶת הַהִסְדֵּר בִּלְבַב כְּבֹד וּמִשִּׁיקוּלֵי יַעֲלִיּוֹת דִּיּוּנִית וּמִנִּיעַת עִינּוֹי דִּין עֲצָמִי. הַנִּאֲשָׁם 2 צִיָּן כִּי הוּא בְּעֲלִים יַחֲדָה בְּנִאֲשַׁמֵּת 1 וּמִמִּילָא כָּל קֶנֶס שִׁפְסֵק כִּנְגַד הַנִּאֲשַׁמֵּת 1 יִשׁוּלָם בְּסוּפּוֹ שֶׁל יוֹם מְכִיסוֹ שֶׁל הַנִּאֲשָׁם 2. בְּאֲשֶׁר לְנִסְיֹבוֹת הָעִבְרָה, מִצִּיָּיִם הַנִּאֲשָׁמִים כִּי מִדּוֹבֵר בְּעִבְרָה מִשְׁנַת 2013 בְּנִיכּוֹי שֶׁנַּעֲשָׂה בַּמִּשְׁךְ כ-5 חֳדָשִׁים בִּלְבָד אֲשֶׁר מִסְתַּכֵּם בֶּסֶךְ שֶׁל 568 ₪. לְטַעְנַתָּם, אִי הָעֵבֶרֶת הַכִּסְפִּים לְקוֹפֶת הַפְּנִסִּיה נַעֲשָׂה לְבִקְשַׁת אוֹתָהּ עוֹבֶדֶת לְאוֹר מִצְבָּה הַכִּלְכִּלִי הַקָּשָׁה כֹּאשֶׁר הִיא בִּיקְשָׁה לְהַעֲבִיר אֶת הַסְּכּוּמִים יִשִּׁירוֹת אֵלֶיָּה וְהַנִּאֲשַׁמֵּת 1 מִתּוֹךְ רִצּוֹן טוֹב נִעְתָּרָה לְבִקְשָׁתָהּ. הַנִּאֲשָׁמִים הִצִּיגוּ אִישׁוֹר שֶׁל הָעוֹבֶדֶת מִיּוֹם 2.9.13 בּוֹ הִיא מֵאֲשַׁרֶּת אֶת קִבְלַת כָּל זְכוּיּוֹתֶיהָ וְכֵן אִישׁוֹר מִמֶּנּוּ נִתֵּן לְלִמּוּד כִּי בַּמִּסְגֶּרֶת גִּמֵּר חֲשׁוֹן הוֹסֵף סְכּוּם הַנִּיכּוּיִם לְסְכּוּם שְׁשׁוּלָם לָהּ. הַנִּאֲשָׁמִים הוֹסִיפוּ וְטַעְנוּ כִּי כֹּאשֶׁר הִבִּינָה הַנִּאֲשַׁמֵּת 1 שֶׁהִיעֲתָרוּתָהּ לְבִקְשַׁת הָעוֹבֶדֶת מֵהוּוֹה הַתְּנַהּלוֹת בְּנִיגוּד לְדִין, דֹּאגָה לְהַפְרִישׁוֹ בְּסִמּוֹךְ לְסִיּוּם יַחֲסִי הָעִבּוּדָה.

הנאשמים מדגישים כי קודם לתקופת המחלוקת הפרישה הנאשמת בעבור זכויות העובדת כדין ועובדה היא כי לא נטען כלפיה דבר בעניין זה.

6. הנאשמים טוענים כי הנאשמת 1 מספקת שירותי אחזקה וניקיון בבתי הספר וברשויות המקומיות, מעסיקה למעלה מ-30 עובדים שלהם היא מספקת מקום עבודה ומקור פרנסה יציב. לטענתם, הטלת קנס גבוה תוביל לפגיעה אנושה ובלתי מידתית העשויה לפגוע ביכולתה להמשיך ולהתקיים ולהעסיק עובדים אשר הם בעלי משפחות התלויים בהם. באשר לנאשם 2, טענו הנאשמים כי הוא בן 53, נעדר כל עבר פלילי, נשוי ואב ל-11 ילדים הסמוכים ברובם על שולחנו, הוא עבר טיפול של שלושה צנתורים ומטופל בתרופות קבועות וכן מטפל בילד עם נסיבות רפואיות חריגות שפורטו בפני בית הדין.

הנאשמים טוענים כי המאשימה הסכימה להסדר לפיו כלל הנזק הכלכלי שנגרם לעובדים בגין כל העבירות המפורטות בכתב האישום עומד על סך כולל של 4,900 ₪ כאשר חלקו של האישום הראשון (העבירה שלא נכללה בהסדר הטיעון) אינו עולה על סך של 560 ₪ ועל כן יש להעמיד את העבירה במתחם הנמוך. עוד מציינים הנאשמים כי ניתן ללמוד מהדברים כי הנאשמת 1 לא התנהלה בשיטתיות במשך תקופה ארוכה וביחס לעובדים רבים וככלל היא מכבדת את הוראות החוק ומדובר במקרים בודדים שאינם משקפים את התנהלותם הרגילה של הנאשמים. הנאשמים מצביעים על כך שמדובר בעבירות משנת **2013**, על חלוף הזמן הרב ועל התנהלותה התקינה של הנאשמת עובר לכך ולאחר מכן ועל כן מדובר במעידה חד פעמית.

הנאשמים טוענים כי הנאשם 2 הוא דמות מוכרת ומוערכת בקרב בני הפזורה ובקרב מכריו, הוא מתנדב ומסייע רבות לבני הפזורה הבדואית ככלל ולילדים בעלי מוגבלויות בעלי צרכים מיוחדים בפרט.

הנאשמים טענו כי הקנס המוסכם במסגרת ההסדר לצד ההתחייבות שהוסכם שהצדדים יחתמו עליה, משרתים את האינטרס הציבורי ומונעים פגיעה לא מידתית בנאשמים. הנאשמים הפנו בעניין זה לע"פ 25307-12-15 שם ביחס לעבירה דומה שהתייחסה ל-10 עובדים משך תקופות שונות נקבע כי מדובר באותה עבירה ובאותו אירוע וכי יש לראות בכולם כיחידה אחת. הנאשמים הפנו גם למקרה נוסף בו נדונה עבירה זזה ביחס ל-204 יחידות ו-6 עובדים, היינו בנסיבות חמורות מענייננו, ובית הדין שם הסתפק בהטלת קנס בסך של 550 ₪ לכל יחידת עבירה בממוצע ובסך כולל של 113,000 ₪ (תפ 61551-05-16) כאשר השוואה לענייננו מעלה כי באותן נסיבות היה מוטל על הנאשמת 1 קנס בסך של 2,570 ₪.

הכרעה

7. תיקון מספר 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) קובע הוראות בדבר "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה". הוראות סעיף 40ב לחוק העונשין קובעות כי העיקרון המנחה הינו

עיקרון ההלימה, היינו, העונש ייגזר ממידת אשמו של העברין ומחומרת מעשיו. יתר ההוראות מונות מנגנון תלת שלבי שעל בית הדין לבחון על מנת לגזור את העונש ההולם את העבירה.

8. **בשלב הראשון** יש לקבוע האם העבירות מהוות אירוע אחד או מספר אירועים נפרדים. **בשלב השני**, על בית הדין לקבוע את מתחם הענישה לכל אירוע בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה ואילו **בשלב השלישי**, על בית הדין לגזור את העונש בתוך אותו המתחם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לעבירה (עפ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 5.8.13).

ריבוי עבירות - אירוע אחד או כמה אירועים

9. בשלב הראשון, ובטרם נקבע את מתחם העונש ההולם, יש לקבוע אם העבירות שבהן הורשעו הנאשמים מהוות **אירוע אחד** או **כמה אירועים נפרדים**, כאמור בסעיף 40ג לחוק העונשין:

"(א) **הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.**

(ב) **הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.**

(ג) **בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת".** (הדגשה שלי - י.א.ש.).

10. במקרה דנן טוענת המאשימה כי מדובר בחמש יחידות עבירה נפרדות שכן כל אחת מהעבירות נעשתה בנפרד בחודש אחר. הנאשמים טוענים כי מדובר בעבירה אחת שיש לראותה כמשתייכות לאותו אירוע. שני הצדדים הפנו לעפ 25307-12-15 שבו נדונו עבירות של אי העברת ניכוי שכר משכר של 10 עובדים ליעדם במשך תקופות שונות ונקבע כי כלל העבירות משתייכות לאותו אירוע. בענייננו, ניתן לקבוע זאת מדין קל וחומר היות ומדובר בעובדת אחת בלבד, במועד אחד של ביקורת כאשר הקביעות נוגעות כולן לאותה מסכת העסקה (ראו הוראות סעיף 40ג לחוק העונשין; ראו גם ע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים, ניתן ביום 8.11.14).

קביעת מתחם הענישה

11. בהתאם להוראות סעיף 40ג לחוק העונשין על בית הדין לקבוע "מתחם עונש הולם למעשי העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה" ולהתחשב לשם כך "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט", הכוללות את הנזק שנגרם מביצוע העבירה, הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, מידת השליטה על מעשהו ועוד. כאשר מדובר בהטלת קנס כספי יש לקחת בחשבון גם את מצבו הכלכלי של הנאשם (סעיף 40ח לחוק העונשין).

12. תכליתן של הוראות חוק הגנת השכר היא להבטיח שהעובדים יקבלו את זכויותיהם באופן מלא כאשר העברת ניכויים מטרתה הבטחת ביטחונם הסוציאלי של העובדים בתקופה שבה לא יוכלו לעבוד עוד (בשל פנסיה או נכות). ככלל, בעבירות של פגיעה בזכויות סוציאליות של עובדים, במסגרת קביעת מתחם הענישה בשקילת הערכים החברתיים יש ליתן משקל לעובדה כי מדובר באוכלוסייה המצויה בעמדה חלשה ומחובתו של בית הדין למנוע ניצולם לרעה.

13. בדיקת מדיניות הענישה הנהוגה מעלה כי בתי הדין נהגו להטיל על מורשעים בעבירות שעניינן אי העברת ניכויים תוך הפרת הוראות חוק הגנת השכר, עונשים הנעים מ-25,000 ₪ - 75,000 ₪ (תפ(תא) 37727-11-10 מדינת ישראל נ' יבטח בע"מ, 18.11.15 והפסיקה המפורטת שם; ת"פ (ים) 10054-09-13 מדינת ישראל נ' מ.א.מי מאגר אנושי מסייע בע"מ ואח', 6.9.17).

14. לאחר ששקלתי את כלל נסיבות המקרה הנוכחי: את תכלית חוק הגנת השכר שנועדה להגן על זכויות העובד בזמן עבודתו ולשמר את זכויותיו לעת פרישתו ו/או בעקבות אירוע שבו יושבת מעבודתו (כגון: נכות וכדומה) מחד גיסא, ואת העובדה כי הנאשמים שילמו לעובדת את זכויותיה וחלופה הזמן ממועד ביצוע העבירות (שנת 2013) מאידך גיסא, ולאחר שבחנתי את מדיניות הענישה כעולה מגזרי דין שניתנו על ידי בתי הדין האזוריים ובית הדין הארצי - מצאתי כי מתחם העונש ההולם לנאשמת 1 לעבירה של אי העברת ניכויים עומד על המתחם שבין 25,000 ₪ ל-75,000 ₪.

גזירת העונש

15. כאמור, לאחר קביעת מתחם הענישה לעבירה, על בית המשפט לקבוע את העונש המתאים לעבירה במסגרת אותו מתחם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - נסיבותיו האישיות של הנאשם, ובהן הנזקים שנגרמו לנאשם כתוצאה מהרשעתו, הפגיעה של העונש בנאשם ומשפחתו, נטילת אחריות על ידי הנאשם על מעשיו ומאמציו לתיקון תוצאות העבירה, נסיבות חייו ככל שהייתה להם השפעה על ביצוע מעשה העבירה, עברו הפלילי של הנאשם, התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה, התנהגות רשויות אכיפת החוק וחלופה הזמן מביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין).

16. לדברי הנאשמים, הנאשם 2 הוא כבן 53, משמש כמנהל הנאשמת 1 ובעלים יחיד כאשר הוא עצמו

אינו מצוי בקו הבריאות באופן מלא. הנאשם 2 נשוי ואב ל-11 ילדים כאשר חלקם סמוכים על שולחנו וכאשר אחד מהם סובל מליקויים בריאותיים קשים. לשני הנאשמים אין כל הרשעה קודמת והם לא חזרו על מעשיהם ממועד ביצוע העבירה. מהדברים שהובאו בפני עולה כי הטלת הקנס על הנאשמת 1 תשולם בפועל מכיסו של הנאשם 2.

17. לאחר שבחנתי את חומרת הנסיבות שבהן הורשעה הנאשמת 1, את העובדה כי נטילת כספים שנוכו משכרם של עובדים לצורך העברה לקופת הפנסיה מבלי להעבירם ליעדם, מהווה גניבה של ממש של כספי העובד, ואי ביצוע העברה פוגעת בצבירת זכויותיו של העובד ועשויה לפגוע בו הן באפשרות לקבל קצבה בהגיעו לגיל פרישה או בהתקיים אירוע מזכה אחר, הן בשיעור הקצבה שלה יהא זכאי; לאחר שלקחתי בחשבון את הצורך להרתיע מביצוע עבירות שעניינן מניע כלכלי, ומנגד משלא מצאתי כי במקרה דנן מדובר בשיטה שבה נקטה הנאשמת 1 כלפי כל עובדיה ולא מן הנמנע כי אי ביצוע התשלום נעשה ומתוך כוונה לסייע לעובדת, כנטען על ידה. כמו כן, בחרה הנאשמת 1 להודות בביצוע העבירה וליטול אחריות על מעשיה.

בהתחשב בחלוק הזמן, בהעדר עבר פלילי לשני הנאשמים, בכך שנאשמת 1 לא חזרה על מעשיה וכי מדובר בתקופה קצרה של אי העברת הניכויים כאשר קודם לכן העובדת קיבלה את זכויותיה כדין, בהתחשב בפגיעה שעשויה להיגרם לנאשמת 1 לו יוטל עליה קנס גבוה מידי ובכך שפגיעה שכזו עשויה לגרור אחריה פגיעה בעובדים (סעיף 40 לחוק העונשין) ואת העובדה כי בסופו של יום הנאשם 2 הוא שנושא בעיקר תשלום הקנס ועל כן לקחתי בחשבון גם את תרומתו החיובית לחברה שבה הוא חי, את מצבו הבריאותי ואת נסיבות האישיות, בנסיבות המקרה הנוכחי, על יסוד עיקרון ההלימה ומתוך איזון כלל השיקולים הרלוונטיים לחומרא ולקולא, בבואי לשקול את העונש המתאים **לנאשמת 1**, בגין עבירה של אי העברת ניכויים לקופת הפנסיה, מצאתי כי יש להטיל עליה קנס בסך של **30,000 ₪**.

בנוסף, הנני מאמצת את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים בנוגע ליתר האישומים וביחס לנאשם 2.

18. בהתחשב באמור, הנני דנה את הנאשמים לעונשים הבאים:-

א. על הנאשמת 1 מוטל קנס בשיעור כולל של **55,920 ₪**.

ב. על הנאשם 2 מוטל קנס בשיעור כולל של **50,000 ₪**.

הקנס ישולם בתשלומים חודשים שווים ורצופים בסך של **1,000 ₪** בחודש (לכל אחד מהנאשמים) שהראשון בהם ישולם עד ליום **20.5.18** והיתר באופן רצוף ב-20 לכל חודש עוקב.

ג. הנאשמים יחתמו על התחייבות שלא לעבור על העבירות שבהם הורשעו וזאת למשך שלוש שנים מהיום. היה ותבוצע עבירה כאמור, יחויבו הנאשמים או מי מהם באופן מידי וללא תנאי בסך של **60,000** ₪ לכל עבירה. החתימה על התחייבות תעשה בתוך 15 יום ממועד מתן גזר הדין.

19. בהסכמת הצדדים, גזר הדין יישלח אליהם באמצעות הדואר.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתן היום, ט' אייר תשע"ח, 24 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.